

Phần 11

Chương 31

Chuyện hạnh phúc nhất thế gian, không có gì vượt qua được một tân nương chờ gả tự tay may áo cưới cho mình.

Thiếp se mũi chỉ đường kim, mong chàng phương ấy sớm ngày hồi quy. Ta vừa may vừa nghĩ tới dung mạo anh tuấn của người yêu, để mình sa vào trong hồi ức.

Thấy Thiên Thanh đã thông qua đề án hôn nhân vượt giới, thế là việc đầu tiên ta làm sau khi về cốc chính là may y phục - dù không ngủ không nghỉ bảy ngày bảy đêm, ta cũng phải may cho được một bộ lễ phục mình hài lòng nhất.

Như mọi khi, màu sắc ta dùng vẫn là màu Đậu Đũa Đỏ, khác chẳng là màu đỏ này càng xinh đẹp hơn, tươi tắn thuần túy hơn. Sợi tơ, vải vóc, cúc áo, toàn bộ đều phải dùng loại tốt nhất mà ta có thể với tới được, thậm chí ta còn dốc tiền dành dụm dưới đáy hòm, bấm bụng mua chừng mười viên ngọc trai Đông Hải chính gốc, dùng tơ vàng cực mảnh để thêu từng viên một lên khăn quàng vai.

Lấp la lấp lánh, hôm xuất giá, ta nhất định phải lấp la lấp lánh.

Cứ thế ta bé quan trong tiên cốc nửa tháng, dần dần tách khỏi thế sự, không hỏi việc đời. Trong khoảng thời gian đó Thiên Giáng từng tới thăm ta một lần, tỷ ấy nói đang bận cùng Phương chủ chuẩn bị thịnh yến sắp tới của Thiên đình, không thể trốn việc, nên chỉ có thể mang mấy quyển sách bán chạy tới cho ta giải buồn.

Ta ngừng đôi tay đang thêu lại, nhìn thoáng qua, phát hiện số sách đó đều độc một kiểu tạp chí oán phụ, nào là “Đại nãi trí dũng đấu tiểu tam”, “Kẻ nào dám động vào chồng ta”, oán khí bay ngập trời.

“Su ty đây chỉ muốn tốt cho muội thôi.” Thiên Giáng cười mỉm chi nheo má ta: “Hôn nhân cũng là một dạng kinh doanh, bây giờ muội còn trẻ còn đẹp, cưới nhanh cũng bình thường, nhưng lỡ đâu sau này có xảy ra xung đột với tướng công, thì cũng coi như có chuẩn bị tâm lý.”

Ta thì cho là tỷ ấy đang rửa mình, nên phòng má im ru.

Thiên Giáng vẫn còn cười, tưởng rằng nữ thanh tiên tao nhã ta đây đang tùy hứng, nên không hỏi nhiều. Tỷ ấy nhìn thấy áo cưới chưa may xong, khen ta khéo tay, sau đó còn bày tỏ hy vọng có thể nhận được một bộ xiêm y do chính tay ta làm.

Ta nghĩ tới hôn lễ với Tề Lam ca ca nên đồng ý. Dù sao lúc xuất giá muốn tỷ ấy làm cô dâu phụ, lúc đó ta không có đồng nào làm tiền lì xì, thì làm một bộ lễ phục cho tỷ ấy cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, nháy mắt đã qua mười chín ngày, áo cưới thành công suôn sẻ, còn hai mắt ta thì đỏ gay, nguyên khí hao tổn cực kỳ, trên mười đầu ngón tay chỉ chít bọt máu đen thui. Đẩy cửa ra hít sâu một hơi, ngoài phòng là cảnh trời trong nắng ấm chim hót hoa thơm.

Hơn nửa tháng chưa thò chân ra khỏi cốc, trong một thoáng ta cảm giác như mình đã ngăn cách với đời rất lâu. Ánh dương dịu dàng hôn lên gò má ta, làm ta thích thú, nhón ngón chân lên rướn người tới trước, hôn nhẹ lại nó một cái.

Trong không khí bỗng nhiên xao động, như có ai đó đang cười nhẹ trong gió, làm tai người tê dại.

Ta ngáp một cái thật đã, rồi đi tới chiếc võng mắc trên cây hoa đào cách đó không xa, nằm xuống, giơ áo cưới lên ngắm nghía.

Đường vân mây tía thêu chỉ vàng, kim chi ngọc diệp buông rữ, ngọc bội bằng lưu ly phi thúy kêu leng keng - lóng la lóng lánh, tuyệt đối là lóng la lóng lánh!

Ta vừa nhìn vừa cười, lật qua lật lại ống tay áo đỏ, trên lớp áo kép trơn bóng xinh đẹp, có thêu một con thần lằn nhỏ màu xanh thẫm, rất sống động kháu khỉnh, tưởng như sẽ nhảy phóc ra khỏi mặt vải bất cứ lúc nào.

“Lam ca ca.” Ta vuốt vuốt con thần lằn, gọi một tiếng ngọt ngào, trên mặt dần ửng lên ráng chiều: “Lam ca ca, chừng nào thì huynh tới đón ta?”

Nói xong chợt thấy e lệ, luống cuống bỏ hỉ bào xuống, che miệng lại, hai mắt đảo qua bốn phía nhanh như chớp.

May quá, may mà không có ai nghe thấy.

Ta thở phào, buông tay ra, tiếp tục bẽn lễn sờ sờ con thần lằn nhỏ.

Thình lình một cơn gió nhẹ thổi tới, đưa theo vài cánh hoa hồng phấn rơi lên hỉ bào, che đúng lên hai má của thần lằn.

Ta với tay muốn lấy cánh hoa ra, nhưng lại phát hiện có nhiều cánh hoa hơn đang rơi lả tả từ trên cao xuống, trút hết lên người ta như mưa.

Kinh ngạc ngàng đầu muốn tìm hiểu nguyên nhân, nhưng mà thứ đồ ập xuống nghênh tiếp ta, lại là một cảnh tượng vượt xa ngoài dự đoán.

Dưới bầu trời tuyết trắng mênh mông, một dải tơ xanh thẫm lượn vòng, nom hết như một tấm lụa mỏng đang múa may trong nước. Dải tơ vừa xoay tròn vừa đáp xuống, chiếc bóng in lên mắt ta càng ngày càng lớn, cuối cùng đáp lên ngay giữa mắt ta không nghiêng không lệch!

Thế giới trở nên mịt mù trong phút chốc, tất cả cảnh vật đều hóa thành cái bóng xa xa khảm trong kim quang, mơ hồ, thật hư khó lòng phân biệt.

Ta vừa sợ vừa hoảng, thò tay muốn lấy dải tơ phiền lòng ra, nhưng bất ngờ phát hiện nó đã cột chặt vào sau đầu mình hết như mọc rễ, làm cách nào cũng

không tháo ra được. Vào lúc ta hót hải muốn xách kéo lên cắt phăng nó đi, thì bỗng nhiên có một bàn tay chộp tới, cầm chặt lấy cổ tay ta.

“Đừng cắt, coi chừng cắt trúng tóc bây giờ.”

Một giọng nam thanh thúy như ngọc cất lên.

Đó là một giọng xa lạ ta chưa từng nghe, trong trẻo như âm thanh thiên nhiên, ngọt thuần như rượu ngon nguyên chất, không kém giọng của Thiên Thanh chút nào.

Do đó ta ngừng tay, kinh ngạc nhìn theo âm thanh.

Cách một lớp tơ mờ ảo, bên cạnh đứng thấp thoáng một bóng dáng cao lớn, nhìn thân hình thì là tiên quân chứ không phải tiên tử.

“Giọng của huynh thật dễ nghe.” Ta có hơi ngẩn ngơ, không cảm lòng được cất giọng khen.

Người nọ cười trầm âm, nghe vào thật là êm tai: “Tiên tử đã bình tĩnh lại, sao không hỏi ta là ai trước?”

“Nếu tiên quân phải dùng pháp lực che mắt ta, thì chắc không muốn tiết lộ thân phận thật của mình, có gì tiểu tiên đã biết còn cố hỏi?”

Tuy đóng cửa miễn tiếp khách trong tiên cốc mấy ngày mấy đêm, nhưng đầu óc của ta vẫn chưa trĩu trệ, người này pháp lực cao cường, ai biết có phải là một vị Thượng tiên thích đùa giỡn không? Nói tóm lại không nên đắc tội bừa bãi thì hơn.

“Hóa ra còn là một người thông minh.” Giọng kia mới dịu lại chốc lát, tích tắc sau đã trở nên căng thẳng: “Người bị thương?”

Kèm theo câu hỏi có vẻ không vui là một bàn tay lướt qua mười ngón tay mảnh khảnh của ta, từ tốn trượt theo vân da, rồi dừng lại trên bọt máu đọng.

Ta bị đau, giật mình co rúm lại, rửa khế trong miệng.

“Sao lại bị thương?”

Bàn tay rộng khép lại, áp lấy mười ngón tay ta, bắt đầu vuốt ve nhẹ nhàng, ngay sau đó có một luồng linh lực ôn hòa tràn vào mười đầu ngón tay, chạy vào sâu trong tâm mạch.

“Đề may xiêm y.”

Tuy không biết người này là ai, nhưng ta biết rõ hẳn đang chữa thương cho ta, nên ta ngoan ngoãn trả lời mà không dám phản kháng.

Xung quanh im lìm hồi lâu.

“Vì sao không ra ngoài mua? Thiên đình có rất nhiều thợ may, Chúc Nữ và Hoàng Đạo bà đều ở đây mà.”

Mất một lúc sau giọng nói kia mới cất lên lần nữa, trong chất giọng dễ nghe pha lẫn chút bực tức khó hiểu.

Ta bật cười khúc khích: Thân là icon fashion⁽¹⁾ của Thiên giới, nếu Chúc Nữ với Hoàng Đạo bà nghe có người gọi mình là thợ may, chẳng biết có nổi sấm chớp mưa bão hay không đây.

“Tiểu tiên không mua nổi đồ đắt tiền như vậy.”

Ta giải thích với hần rất nghiêm túc, có lẽ là vì thấy giọng hần êm tai, thái độ còn nhiệt tình.

“Huống chi tiểu tiên cũng hy vọng có thể may một bộ hỉ bào độc nhất vô nhị, tổ chức một hôn lễ độc nhất vô nhị, nên có chuyện gì tự mình làm được thì tự làm thôi.”

“Người sắp thành thân rồi sao? Khi nào?”

Giọng nói kia bình tĩnh lại, cơn giận tiêu tan thành mây khói, ta cảm giác có một bàn tay vươn tới, vuốt nhẹ nhẹ lên hỉ bào trên đầu gối mình.

“Nhanh thôi nhanh thôi, tiểu tiên còn đang chờ tướng công tới đón.”

Ta cố hết sức kiềm chế hờn giận trong lòng - đây là áo cưới của Giang Đậu Hồng ta, đâu thể nào cho phép một nam tử lai lịch bất minh chạm vào bùa bái chứ?

Đang định lên tiếng ngăn cản thì giọng nói kia lại khen ngợi: “Áo bào này rất đẹp, là thứ độc đáo nhất ta từng thấy.”

Thấy tác phẩm của mình được khen, ta lập tức cong miệng lên, mắt mày dưới dải tơ cũng cong cong.

“Chỉ tiếc dù xinh đẹp có thừa, nhưng lại không đủ hoa lệ.” Giọng nói đó lại vang lên lần nữa, xoáy đúng vào nỗi đau của ta: “Kim tuyến trên châu trên khăn quàng vai, người phàm dùng cũng đành, nhưng tiên tử xuất giá còn dùng thứ này thì thật quá keo kiệt.”

Ta thoáng cái như quả bóng xì hơi, ỉu xìu cong lưng, nhưng vẫn còn mạnh miệng: “Bản tiên cô muốn mặc cái gì thì mặc, không cần người lo!”

Giọng nói kia bật cười sáng lạng, vô cùng mừng rỡ: “Nè, sao lại giận rồi? Sinh lễ của nàng đâu, sao không tìm nhà tướng công mà đòi?”

Lam ca ca là mỹ nam nghèo túng, có bảo bối gì mà đòi? Ta nhú mày toan bẻ lại, chợt nghe giọng kia cười, nói tiếp: “Chẳng lẽ người nàng sắp gả là một kẻ không quyền không thế đáng vứt đi ư?”

Lặng thinh chốc lát, ngón tay ta chạm nhẹ vào con thằn lằn trên ống tay áo, cơn hậm hực trong lòng bỗng tắt ngóm.

“Đúng, huynh ấy không có quyền cũng không có thế.” Ta trấn định lại, ngoảnh về phía người đó mỉm cười an nhiên: “Nhưng Lam ca ca không phải là kẻ vứt đi.”

“Nếu đối phương không quyền không thế thì tại sao nàng lại cố chấp như thế?” Nam tử cười, kiêu tà mị ngả ngón khó nói nên lời: “Phu thê nghèo hèn vạn sự nan, tương lai nàng nhất định sẽ bị người ta chế giễu. Tiểu tiên tử, ta lấy trăm rương bảo thạch cùng vạn lượng hoàng kim làm sính lễ, nàng quên tướng công nghèo kia đi, theo ta hưởng vinh hoa phú quý được chứ?”

Ta hãi tới nổi tóc gáy dựng hết lên.

“Không không không!” Ta lắc đầu cực lực, trong đầu gõ bàn tính thần tốc: Thiên đình trôi lên một gã lừa bán tiên nữ nhà lành từ lúc nào thế này? Chẳng lẽ là Lã Động Tân hóa thân chọc ghẹo ta sao? Chẳng lẽ hẳn còn ghi hận chuyện trăm năm trước ta phá hẳn rình coi Phương chủ ngủ trưa sao?

“Nàng nên nghĩ cho kỹ, nếu như nàng theo ta, thì ta bảo đảm nàng sẽ dưới một người trên vạn người.” Nam tử tiếp tục thả mồi, quyết tâm không buông tha: “Trong tam giới không biết có bao nhiêu nữ tử ngóng trông cơ hội này đây.”

Dưới một người trên vạn người, không phải là đi làm Tây Vương Mẫu sao? Ta thật tình muốn khịt mũi khinh bỉ - Lã tiên nhân à, nhân vật lần này người sắm vai hơi bị thất bại rồi, loại nói dóc vuốt vòng này mà cũng nói cho được.

“Cái gì cũng không đổi được Lam ca ca của ta!” Dầu môi, ta ôm ghi hỉ bào vào ngực, cứ như nó là người trong lòng của ta vậy.

“Hừ, bản cùng như vậy mà nàng còn khăng khăng một lòng, lẽ nào người nàng thích là một tuyệt đại giai nhân, còn đẹp hơn cả Thánh quân Thương Nam nữa sao?!” Giọng nói kia chuyển sang cười lạnh, đầy khinh miệt ngạo mạn.

“Người nói chính xác.” Ta cũng cười theo, ưỡn ngực lên, trong giọng nói tràn đầy tự hào: “Trong lòng ta, có mười Thiên Thanh cũng kém xa một Lam ca ca, lên trời xuống đất nhìn hết Tam giới, chỉ có huynh ấy là giỏi nhất tốt nhất!”

Giỏi nhất tốt nhất, hay phải nói là đẹp trai nhất.

Người đối diện đột nhiên câm bặt.

Nếu không phải tay còn đang bị nắm, cảm giác âm áp, thì ta còn tưởng là người trước mắt đã biến đi đằng nào rồi.

Đợi hoài đợi mãi vẫn không thấy đối phương có động tĩnh gì, ta bắt đầu nóng ruột, muốn rút tay khỏi tay hắn.

Thế nhưng vừa rút ra một tý đã kinh động đến hắn.

Phịch một tiếng, người nọ bất ngờ kéo mạnh ta tới, ôm chầm ta vào lòng.

“Á á! Lưu manh! Háo sắc! Dê xòm!” Ta thất kinh hươ tay múa chân, la hét om sòm, liệu mình muốn đẩy hắn ra.

Nhưng hắn lại dễ dàng né được đòn tấn công của ta, hạ xuống bên tai ta một câu nỉ non êm ái như mưa bụi.

“Tiểu tiên tử, chúng ta sẽ gặp lại.”

Trước khi ta tung ra pháp thuật tấn công thì hắn đã cười lớn thả ta ra, nhanh nhẹn xoay lưng bước ra ngoài.

Trong cơn hoảng hồn, ta nhìn qua màn tơ mờ ảo, thấy bóng lưng hắn càng ngày càng nhỏ, lúc bóng lưng cao ngất biến mất hoàn toàn ở đằng xa, thì dải tơ lam trên mắt cũng lặng lẽ rơi xuống.

Tất cả trở lại như lúc ban đầu, chỉ có hương hoa mát ngọt trên người nói cho ta biết chuyện xảy ra vừa rồi không phải là mơ.

Ta hậm hực nhặt dải tơ lên, phát hiện bề mặt của nó óng ả xinh đẹp, được dệt thành từ một loại chất liệu chưa từng gặp bao giờ, khiến ta nhất thời rung động, nhét vào trong lòng.

Hôm sau ta nướng một giấc tới khi mặt trời lên tận ba sào, bịn rịn chào tạm biệt với Lam ca ca anh tuấn vĩ đại trong mộng, sau đó mới lờ mờ mở mắt ra.

“Cái đồ trẻ ranh này, ngủ tới tận giờ này mới dậy!” Thiên Giáng mặc một bộ cẩm bào vàng nhạt, dựng ngược mày liễu đứng chình ình bên giường.

“... Sư tỷ?” Ta dụi con mắt nhập nhèm, lằm bằm chào hỏi: “Sao lại tới thăm muội vậy? Không phải tỷ đang bận chuẩn bị thịnh yến Thiên đình sao?”

“Đêm nay Ngọc đế muốn mở tiệc đãi Yêu vương, Phương chủ phụng mệnh múa điệu Phi Thiên để đãi khách. Bản tiên cô kiếm được hai vé VIP vô giá, nên tốt bụng mang tới đây cho muội ăn uống thả cửa.” Thiên Giáng đong đưa hai tấm thiệp vàng trong tay, cười sâu xa: “Thế nào, có đi hay không đây?”

“Sư tỷ tốt quá trời!” Ta thoát cái tỉnh như sáo, bung khỏi giường, phấn khích ôm ghì lấy cổ Thiên Giáng: “Thích tỷ nhất!”

“Cút cút cút! Rõ ràng là thích tướng công nhà muội nhất!” Thiên Giáng cười xua ta ra, rồi bỏ tấm thiệp vào trong vạt áo của ta: “Còn không mau đi tắm rửa chải chuốt đi? Đêm nay phải ăn mặc cho đẹp vào đó!”

Ta gật đầu lia lịa, cười tùm tùm nhận lấy thiệp mời, nhét vào dưới gối đầu.

Trong tích tắc ta nhìn thấy ở mặt sau của thiệp mời có một đường vân chìm cực nhạt, hình như là chữ “Tuyển”.

Tuyển cái gì cơ? Tuyển người đẹp nhất trong toàn bộ Tam giới sao?

Nghi vấn này chỉ chọt lóe lên trong đầu, sau đó ta kéo màn giường xuống, hào hứng đi thay đồ chải chuốt, nói nào ngay bất kể là tuyển gì thì cũng chẳng liên quan tới ta.

Ghi chú:

1. Người dẫn đầu xu hướng thời trang.

Chương 32

Trên đại sảnh tối cao của Thiên giới, tiên tử tiên quân ngâm nga hí khúc, qua lại dập dìu, mâm trái cây trước mặt ta và Thiển Giáng cũng dần dần chất lên thành núi.

“Quả Tuyết Liên này không tệ, nghe nói là đồ nhập khẩu của phương Tây, gần đây thuế quan tăng mạnh lắm, muối ăn nhiều vào đi.” Thiển Giáng vút vò trái cây trong tay đi, mắt đờ ra, ợ một cái.

“Đủ rồi, đủ rồi.” Ta xua xua tay với Thiển Giáng, lấy trong tay áo ra một viên sơn tra loại mạnh, thả vào trong miệng: “Ăn nữa tiêu hóa không nổi đâu.”

“Sơn Tra hoàn của Trần Đường có loại lớn như vậy từ bao giờ?” Thiển Giáng ngoảnh đầu nhìn ta vô cùng kinh ngạc: “Hình như lớn hơn gấp đôi?”

“Đây là của Biền Thuộc, nhà y cuối năm mở đợt khuyến mãi mua một tặng một, còn giảm tám phần trăm, nên muối tậu vài hộp.” Móc tiếp một viên nhét vào trong miệng Thiển Giáng, ta cười duyên dáng: “Trong quảng cáo nói là bản nâng cấp version 2, hiệu quả siêu cấp, có thể ngăn mỡ thừa.”

“Ừm, giới tao nhả của chúng ta phải chú ý giữ gìn vóc dáng.” Thiển Giáng nhai sơn tra hoàn, vẻ mặt rất an tâm: “Tỷ từng thè độc, nếu biến thành béo thì phải làm tiểu Tam của Ngưu Ma Vương, không thể ứng nghiệm được.”

Thoáng cái đã tới giờ Tuất, tiệc tối chào đón Yêu Vương đã bắt đầu được một lúc, ta và Thiển Giáng trốn trong một góc ăn uống phũ phê, còn tha hồ thưởng thức biểu diễn ca múa.

“Tiết mục tiếp theo chính là xu hướng âm nhạc mới đang hết sức thịnh hành, cho mời nhóm tiểu Thiên Vương R&B vừa du học bên Tây về!” Trên sân khấu, Hoàng Oanh tiên tử thướt tha giới thiệu chương trình, trước khi đi còn không quên phóng một cái mị nhãn lên hàng ghế trên lầu hai.

Phía bên này màn độc tấu “Chính sách Thiên đình Á đánh gục Âu” của Ông Tiêu tiên quân đã kết thúc, tiếp theo Hanh Cấp Nhị Tướng, Trịnh Luân và Trần Kỳ song song đứng dậy, bước lên sân khấu.

“Hư hư ha hi! Hãy mau dùng Côn Nhị Khúc⁽¹⁾!” Nhạc vang lên, Trịnh Luân múa đại đao, cơ mặt tê liệt: “Thiên đình vô địch, võ nghệ cao cường! Hư hư ha hi!”

“Dâu! Dâu! Check it out! Check it out!” Trần Kỳ cực kỳ ăn ý, đứng bên cạnh giật giật bắp đùi đệm theo: “Ai dám nói Thiên giới chúng ta không tốt? Dâu! Dâu! Check it out! Check it out!”

“Sao chưa mặc quần xong đã chạy ra ngoài thế?” Ta chỉ vào đũng quần trẻ xuống của hai vị tiên quân, chết khiếp.

“Đó là quần thụng, tên khoa học là HaremPants.” Thiển Giáng liếc về mặt thẳng thốt của ta, nói với cái mặt lạnh tanh: “Muội ở lý trong cốc hơn mười

ngày, không biết mode mới bây giờ à! Giờ dưới nhân gian đang thịnh hành thứ này đây, tụt hậu!”

Ta gật đầu cái hiểu cái không.

Sau khi Hanh Cáp Nhị Tướng nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt của mọi người thì vội vã bước xuống, trên sân khấu bao phủ sương mù, từ từ mọc lên một đóa kim liên to tướng.

“Phi thiên! Phi thiên!” Ta không kiềm được cơn phấn khích, hét ầm lên, tóm mạnh lấy cánh tay Thiển Giáng: “Là Phi thiên của Phương chủ!”

“Thịnh hội của Thiên giới hôm nay, chỉ có Phi thiên là còn xem được một chút.” Trong mắt Thiển Giáng dâng lên đôi chút hưng phấn, nhưng phần nhiều vẫn là mát mát: “Đáng tiếc những tiết mục loại này càng ngày càng ít, than ôi.”

Tiếng nhạc du dương vang lên, ta còn lòng dạ đâu mà nghe Thiển Giáng cảm râm, nhanh nhẩu nhón chân nghênh cổ tới trước. Trên sân khấu dáng người lả lướt tung bay, tay áo phấp phới, mùi hương thơm ngát trong không khí phả vào mũi. Điệu múa của Phương chủ khi thì nhẹ nhàng linh hoạt, khi thì ào ạt khí thế, khi thì khéo léo dịu dàng, khi thì sục sôi mạnh mẽ. Lúc điệu múa lên tới đỉnh cao, trên đầu Phương chủ lóng lánh kim quang, mũi chân nở ra một đóa bạch liên nho nhỏ. Bạch liên nảy lên đáp xuống theo nhịp điệu như có linh tính, cuối cùng lúc Phương chủ thấp lưng xuống, đá thẳng chân, đóa bạch liên lặng yên đậu bên gáy cổ trông như nàng thiên nga.

Cả đại sảnh lặng ngắt như tờ.

Phương chủ chợt nhoẻn miệng cười, há miệng ngậm lấy đóa bạch liên.

Dưới đài nổ ra tiếng vỗ tay như sấm, trước nay chưa từng có.

Phi thiên Phi thiên, rõ ràng là băng thanh ngọc khiết tới cực hạn, lại vừa kiêu mỹ đến nói không nên lời, như rập tâm khiến người xem phải trần trọc suốt đêm không an giấc.

“Ta nguyện làm đóa hoa sen dưới chân Phương chủ, bị tử áy đá lên đá xuống, có chết cũng cam lòng.”

Ngắm nhìn bờ môi như cười như không của Phương chủ mà ta nghệt cả người.

“Tĩnh tĩnh, bách hợp⁽²⁾ trá hình!” Thiển Giáng vỗ vào ót ta một cái đau điếng: “Đừng tưởng đồng tính cũng là trào lưu! Xí!”

Phương chủ đã chào cảm ơn khán giả ba lần, mà tiếng vỗ tay rào rào dưới sân khấu lâu thật lâu vẫn chưa ngớt, thậm chí có người còn hò hét đòi múa tiếp.

“Thấy chưa? Đây mới gọi là nghệ thuật, nghệ thuật thuần túy.” Thiển Giáng chỉ về hướng hàng ghế khách quý, hả hê nói: “Vừa rồi mấy quý tộc Yêu giới mặt ai cũng lạnh như tiền, lần này thì không thể không phục rồi nhé, bàn về ca múa, Thiên đình chúng ta vẫn bài bản hơn nhiều.”

Nghĩ tới chuyện mình và Phương chủ cùng một cửa mà ra, ta cảm thấy bản thân mình vô cùng vẻ vang, bèn gật đầu tới tấp.

“Từ lâu đã nghe danh Phương Thảo môn chủ của Thiên đình kỹ thuật ca vũ xuất chúng, hôm nay Vương Thượng của chúng ta may mắn được thưởng thức, quả là vô cùng kinh diễm.”

Trên hàng ghé lầu hai bỗng vọng xuống một giọng khàn khàn xa lạ, theo đó một ông lão gầy đét khô quắt, tướng mạo xấu xí đứng dậy.

“Yêu giới đã nhiều năm không có cuộc liên hoan chính thức nào với Thiên đình, lần này cũng phải một vũ kỹ đến đây giúp vui cho mọi người, xin Ngọc đế bệ hạ cho một cơ hội.”

Đám đông dưới sân khấu lập tức nhón nháo, châu đầu ghé tai, mọi người đều bàn tán xôn xao, đến cùng là ai dám múa một bài sau Phương chủ, còn không sợ mất mặt à.

“À? Thế thì còn gì tốt hơn nữa, trăm thật là chờ mong.” Ngọc đế cười cực hòa ái: “Chẳng biết Yêu vương phái ai đến?”

Ta vốn chẳng có hứng thú gì với tân Yêu vương nổi tiếng ngang với GODFIVE, nhưng lần này cũng hơi ngạc nhiên, kiếm lòng không đành hếch mặt nhìn lên lầu hai.

Đáng tiếc màn che trên hàng ghé quá dày, chẳng thấy được tí gì.

“Chỉ mong người đừng khó coi như Thiên Thanh.” Lòng ta thầm mặc niệm, đang định thu mắt về, thì bỗng thấy màn che động khẽ, một bàn tay thon gầy bỗng thò ra khỏi màn.

Bàn tay đó rất đẹp, đẹp phi thường, đẹp cực hạn, đẹp tới nỗi ta không biết dùng từ nào để tả.

Nói chung ta vừa nhìn thấy nước da trơn láng, khớp xương cân đối đó, nhất thời cả thế giới đều tĩnh lặng không còn tiếng động.

Cả sảnh im phăng phắc, nín thở chăm lặng ngóng nhìn bàn tay kia, chờ động tác tiếp theo của hắn.

Bàn tay kia lật ngửa lên, lòng bàn tay biến ra một nan quạt màu lam nhạt, bàn tay nắm lấy nan quạt, gõ nhẹ vào không khí ba cái.

Thùng! Thùng! Thùng!

Rõ ràng không chạm vào bất cứ vật gì, nhưng trong đại sảnh lại vang lên ba tiếng trống nặng nề, như vẳng tới từ thời xa xưa, tiếng vọng âm vang, nện vào lòng mọi người.

Khán giả dưới sân khấu đang sững sờ, thì chợt nghe thấy tiếng sáo ngọc ngân lên phá vỡ thời không, chẳng biết từ bao giờ trên sân khấu đã quỳ một nam tử dị vực đầu quấn khăn trắng, cầm nhạc khí trong tay, khép mi thối.

Là một thứ âm nhạc cực kỳ quái dị, nghe ra chẳng có quy tắc gì, nhưng lại cao vào lòng khiến người ta ngứa ngáy toàn thân, quả là trêu ghẹo lòng người.

“Tà âm!”

Thiên Giáng hừ một tiếng khinh bỉ, trong khi mắt lại dần sáng lên, cứ như có lửa nóng.

Trên sân khấu ngập ngụa khói mù, theo ánh sáng biến ảo, gót sen lui xuống dưới đài, trên sân khấu lại hiện ra một cái sọt cực lớn.

“Chẳng lẽ muốn hoa nhảy ra từ giỏ trúc à?” Thiên Giáng cười nhạt.

Sau đó nụ cười cứng lại trên mặt.

Trong giỏ trúc chẳng nhảy ra đóa hoa nào, mà thứ bò ra lại ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Một con rắn.

Một tiểu thanh xà toàn thân xanh biếc.

Tiểu thanh xà lười biếng chui ra theo tiếng nhạc, thờ ơ liếc nhìn những người dưới đài, vênh mặt hất hàm tỏ vẻ cao ngạo, như vừa mới bị người ta đánh thức.

Đằng sau giỏ trúc, có sáu đại hán đen thui đen thui bắt đầu đánh trống, nhịp trống từ chậm sang nhanh, từ thông thả tới gấp gáp, thanh xà khấn trương hẳn lên, đứng thẳng người dậy, bắt đầu uốn éo người đong đưa đầu theo tiết tấu.

“Tài mọn!” Thiên Giáng cười nhạt: “Trò xiếc của người phàm!”

Ta lại thấy trò xiếc này xem rất hay, không cảm lòng được trọn to hai mắt muốn nhìn kỹ hơn.

Nhịp trống như sấm, sáo ngọc trong vắt, tiểu thanh xà như rơi vào cảnh đẹp, nhảy múa nhiệt tình theo âm nhạc. Nó nhảy vô cùng thông minh, nhịp trống nhanh nó nhanh, nhịp trống chậm nó chậm, mỗi lần tiếng sáo vang lên, động tác của nó liền từ cứng cáp thành mềm dẻo, từ rắn rỏi thành nhu hòa, thướt tha lá lướt như thiếu nữ Tây Vực.

Ta xem tới tấm tắc, trong lòng thầm tán thưởng, hóa ra chăn nuôi động vật cũng là một môn học tương đối uyên thâm.

Theo tiếng sáo ngày một rỏi rắm, tiếng trống ngày một dồn dập, thanh xà đã hoàn toàn đắm chìm trong âm nhạc, múa quên mình, múa hồn nhiên, hết như toàn bộ cơ thể đều bùng cháy trong âm nhạc, vũ đạo biến thành ý niệm duy nhất của nó, chìm vào say mê.

Bất thành linh một tiếng huýt bèn nhọn vang lên, tiếng nhạc ngừng lại đột ngột, thanh xà run bắn người, đông cứng tại chỗ.

“A!” Có tiếng khán giả hít khí lạnh.

Trong nháy mắt, thanh xà ngã xụi lơ trên gió trúc, hơi thở mong manh, phun lưỡi rần phì phì khôn khổ, trông như đã vắt hết sức lực mình có.

Ta chợt cảm thấy ngực bị thứ gì chặn lại, cổ họng khô đắng không phát ra được âm thanh.

Trước mắt bao người, thanh xà gãy giữa lần nữa, sau đó lệch đầu đi, không còn động tĩnh!

“Chết rồi sao?” Thiển Giáng thất kinh, bấu lấy cánh tay ta: “Chẳng lẽ đây là hiến dâng sinh mạng cho nghệ thuật trong truyền thuyết?”

Ta theo Phương chủ xem múa bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy có nghệ sĩ múa nào phơi thây tại hiện trường, trong đầu ngập đầy hồ nghi, bất tri bất giác ngẩng đầu nhìn lên lầu - chẳng biết Yêu vương thấy thuộc hạ lao động tới chết sẽ có phản ứng gì?

Nhưng điều làm cho ta hoàn toàn thất vọng chính là, bàn tay đang cầm nan quạt không nhúc nhích lấy nửa phần, vẫn trấn định như thường.

“Máu lạnh chẳng khác nào loài rắn?” Ta rửa thâm: “Còn không biết quan tâm lấy một chút!”

Đúng lúc này chuyện kỳ dị đột nhiên xảy ra, bàn tay kia hơi đảo lên rồi lúi ra sau, làm tư thế “OK” với ta.

Ta thật tình không tin nổi vào mắt mình, dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa, nhưng bàn tay kia đã rụt vào trong màn từ lâu, đâu còn cái bóng nào?

Đương khó hiểu, chợt nghe trên sân khấu vọng tới tiếng leng keng, âm nhạc lại nổi lên lần nữa - tiểu thanh xà trên sân khấu bỗng đứng sững lại, đang chậm rãi bò ra khỏi giỏ trúc.

Tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, ta tiếp tục nhìn chăm chú lên sân khấu, coi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của mình.

Theo động tác chậm rãi bò ra khỏi giỏ trúc của Tiểu Thanh Xà, kỳ này toàn bộ khán giả đều la lên phát hoảng - thứ bò ra đâu phải rắn? Rành rành là một thiếu nữ tay chân mềm mại!

Cô gái kia đứng duyên dáng trong sảnh, mặc bộ đồ bó nửa xanh nửa trắng, ôm sát lấy người càng tôn lên vẻ thướt tha lả lướt. Hóa ra thứ vừa múa may thỏa thích theo âm nhạc, chính là cánh tay được vẽ màu của cô gái đó! Mắt rắn là bảo thạch kích cỡ bé tí, lưỡi rần là ngón giữa được nhuộm màu đỏ thẫm, cô gái nhìn thấy bộ dạng há mồm chết đứng của mọi người dưới sân khấu thì nhoèn miệng cười kiêu căng, đôi mị nhãn lưu chuyển tinh quái, chẳng biết đã cướp đi hơi thở của bao nhiêu người!

Đương nhiên, bao gồm cả ta.

“Thanh Thanh, chơi đùa thì cũng nên nghiêm túc một chút, Vương Thượng lệnh cho người nhảy Lạc Già Vũ.”

Trên hàng ghế lầu hai vọng xuống giọng già nua khàn khàn.

Mọi người nghe mà giật mình, ra đây mới chỉ là đùa giỡn thôi sao?

Ánh mắt thiếu nữ nhìn về phía chúng ta vốn mang theo vẻ khinh thường, lúc này lập tức quỳ xuống, dập đầu thành kính: “Tuân mệnh.”

Ta bị điệu nhảy của cô mê hoặc đến điên đảo thần hồn, thấy cô ăn nói khép nép như vậy, không nhịn nổi lòng ghen ghét, lầu bầu: “Ai mà đáng cho cô ấy hành đại lễ như vậy chứ?”

Nếu như có giai nhân trong ngực, ta nhất định sẽ nâng niu che chở nàng trong lòng bàn tay, mỗi ngày cầm y ngọc thực, cúng bái phụng dưỡng, sợ thổi mạnh một hơi là bay.

Tám màn trên lầu hai chợt động khế, bàn tay ngọc kia lộ ra lần nữa, vén màn lên từng lớp một.

“Á!!” Tiên tử dưới đài bắt ngờ thét lên chói tai, đỉnh tai nhức óc, ta cảm giác cánh tay mình sắp bị Thiên Giáng nắm gãy.

“Chuyện gì thế?” Ta khờ sờ phát ra câu hỏi lạc quẻ trong tiếng gào thét vượt quá ngưỡng nghe: “Chuyện gì xảy ra?”

Theo tiếng hú hét rùng rợn, đằng sau tám màn mỏng lẳng lẳng ló ra nửa khuôn mặt.

Nửa cái mặt, thật sự chỉ có nửa cái mặt thôi.

Từ trán đến cánh mũi, có hơn nửa gương mặt bị mặt nạ trắng che khuất, chẳng thấy được gì. Nhưng cũng vì có mặt nạ che mặt, nên những bộ phận còn lại càng rõ nét hơn, mỗi phân mỗi tác lộ ra đều như được gọt giũa tỉ mỉ, cầm nhọn, mặt thon, cặp môi không mỏng không dày, bên mép thấp thoáng một độ cong trào phúng.

Khuôn mặt này giống hệt như người gỗ, còn chưa mở miệng đã khiến người ta cảm giác được luồng khí thể tự cao tự đại đập thẳng vào mặt, đó là phong thái chỉ thuộc về vương giả.

Những người dưới đài chỉ ngẩn ngơ chốc lát, ngay sau đó đã bùng lên tiếng vỗ tay âm âm như sóng vỗ, còn kèm theo tiếng huýt sáo đầy bất chính.

“Yêu vương quả nhiên danh bất hư truyền!” Thiên Giáng ra sức cầu véo tay ta, hưng phấn tới đỏ rần mặt: “Đêm nay đi là quá chính xác, quá chính xác!”

Ta bị khí thể của nam tử kia làm chết khiếp, trong đầu bỗng vang lên một ca khúc - “Con của là động vật đi ngang!”

Yêu vương này cao ngạo thế kia, nhất định là thể loại kiêu căng hoành hành thiên hạ, không ngờ nửa cái mặt của này cũng làm mọi người giật mình được?

Ôi, đòi lại sinh ra thêm một vai hề mới.

Nhìn những người xung quanh phát cuồng vì hắn, ta thật sự cảm thấy đau lòng thất ruột.

Ghi chú:

1. Bài hát Côn Nhị Khúc của Châu Kiệt Luân.
2. Nữ thích nữ.

Chương 33

Thiều nữ Yêu giới được gọi là Thanh Thanh kia, cuối cùng đã khiến ta biết được cái gì gọi là tiên ngoại hữu tiên⁽¹⁾. Nếu bài múa trước đó của Thanh xà chỉ như bữa sáng khai vị, thì Lạc Già vũ sau đó chính là một bàn tiệc ngập mặt. Hoa lệ tới tột đỉnh, lộng lẫy rực rỡ. Cho dù điệu múa đã chấm dứt được một lúc, nhưng khán giả dưới đài vẫn nghệt mặt ra ngơ ngác, thậm chí còn không nhớ phải đứng lên vỗ tay.

“Vương Thượng, ngài có muốn Thanh Thanh múa thêm một khúc hay không ạ?”

Thiếu nữ trên đài nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, thở hắt hển nhìn lên lâu, vẻ mặt mong chờ tha thiết.

Màn sa trên lầu đã buông, mặt nạ lui về, tiểu lão đầu gầy nhom lại đứng lên trước đài lần nữa, cất giọng khào khào: “Vương Thượng nói đã đủ rồi, người lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Thiếu nữ có vẻ hơi thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn dập đầu, nghe lời bước xuống sân khấu.

Khán giả bên dưới cuối cùng cũng tỉnh táo lại, tiếng vỗ tay bắt ngờ nổ ra như sấm, kéo tới dồn dập liên miên không dứt.

“Vũ nương này bảo đảm là thích Yêu vương!” Thiên Giáng vừa vỗ tay bôm bốp vừa nhìn ta nháy mắt, biểu cảm buồn đưa lên: “Sự tỷ ta nhạy mấy chuyện gian tình này lắm.”

“Xì, hoa tươi cắm trên bãi phân trâu!” Ta cũng ra sức vỗ tay, hận không thể đập chết Yêu vương: “Hắn xứng sao?”

“Ô, tiểu nha đầu động tâm rồi à?” Thiên Giáng sừng sốt một giây, lập tức che miệng cười trộm, con ngươi xoay tít: “Đúng là không xứng, tiểu yêu nữ tuy đẹp, nhưng nhìn chẳng có nội hàm gì, còn không bằng cây Đậu Đũa hiền lành nhà chúng ta.”

Lòng ta biết Thiên Giáng hiểu sai ý, nhưng cũng lười giải thích này nọ, chỉ một lòng một dạ hiển tràng vỗ tay nhiệt liệt cho mỹ nhân.

Nội hàm? Nội hàm là thứ gì? Không ăn được cũng không xài được, ngay cả thưởng thức cũng chỉ là hư vô mờ mịt, ta đây chẳng thêm. Ta muốn mỹ nhân, ta chỉ muốn mỹ nhân.

“Khụ khụ, đa tạ mọi người ưu ái.” Tiểu lão đầu vội ho một tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Khúc Lạc Già vũ vừa rồi, tin rằng chư vị tiên tử tiên quân đã biết, tài năng của Thiên giới chúng ta cũng không thua kém Thiên đình, đúng chứ?”

Ai nấy dưới đài đều gật đầu lia lịa, cái miệng hơi vênh của Ngọc đế cũng cứng lại.

“Không dôi gạt các vị đang ngồi bên dưới, Vương Thượng của chúng ta tới Thiên đình hôm nay, ngoại trừ mang đến tình hữu nghị chân thành, còn có mục đích tuân theo cổ mệnh, tìm kiếm phi tử.” Tiểu lão đầu nói đều đều, vẻ mặt trang trọng.

Dưới đài thoáng cái lặng ngắt như tờ.

“Để bày tỏ thành ý, chúng ta đặc biệt mang tới ngàn rương bảo thạch, vạn lượng hoàng kim, cùng với sáu món thánh khí viễn cổ mười vạn năm trước.”

Theo tiếng nói của lão đầu, màn che cũng được kéo ra, bên trong xuất hiện tám đại hán cầm khay. Trên những chiếc khay này chất đầy thần vật châu bảo, trong thoáng chốc cả đại sảnh sáng rực lên, chói tới mức không mở mắt nổi.

Mọi người dưới đài bắt đầu châu đầu ghé tai rù rì.

“Nếu như Vương Thượng của chúng ta tìm được phi tử ở đây, thì tất cả vật phẩm trên đây đều dùng làm sính lễ.” Tiểu lão đầu tiếp tục cao giọng tuyên bố, chòm râu trên mặt bị hơi thở thổi bay phù phù: “Vương Thượng còn hứa trong nhiệm kỳ của mình sẽ giao hảo với Thiên đình trọn đời, liên hợp đối đầu với Ma tộc, tuyệt đối không đổi ý!”

Ầm ầm ầm! Dưới đài nhất thời như nước đổ vào dầu sôi, nổ tung cả nôi.

“Mẹ của con ơi, đây không phải cưới vợ, mà là cầu vợ!” Thiển Giáng nghe mà tròng mắt há hốc mồm, lại bắt đầu cầu véo tay ta, véo tới sắp ra nước tới nơi: “Cục diện hoàng tráng như vậy, thảo nào Ngọc đế Vương mẫu bắt chấp khó khăn giúp y mở tiệc tuyển phi! Nếu được Yêu vương chọn trúng, thì coi như là đại anh hùng của Thiên đình, sứ giả hòa bình! Tuyệt thế truyền kỳ!”

Ta còn đang ngập trong hào quang tráng lệ của châu bảo, bị Thiển Giáng véo cho một cái, làm tỉnh óc lại.

“Tôi nay là tiệc chọn phi của Yêu vương sao?” Ta lấy thiệp mời trong tay áo ra nhìn lại, quả nhiên trông thấy một hàng chữ nhỏ: “Yêu vương đời thứ ba mươi hai tuyển phi, kính mời đến dự.”

Thế là ta chuyển con mắt nghi ngờ sang Thiển Giáng.

“Ta nào biết sẽ tuyển phi thật đâu, chỉ muốn dẫn muội tới ăn uống thỏa thích, nhân tiện trải việc đời chút thôi mà.” Thiển Giáng cười có chút xấu hổ: “Đừng nói với tướng công nhà muội nhé, dầu gì chúng ta cũng chỉ nhận vai quần chúng, nếu như Long lang biết ta dự tiệc tuyển phi, khẳng định sẽ không để yên cho ta.”

Ta nghĩ Lam ca ca cũng chẳng phải người nhỏ mọn, hơn nữa đêm nay được ăn ngon miệng xem đã mắt, trong bụng cũng không đốt nổi nửa đóm lửa nhỏ, vì vậy ta cười hì hì thả thiếp mời lại chỗ cũ: “Không nói không nói, nếu bị huynh ấy phát hiện, lại làm huynh ấy lo lắng không đâu.”

Ta và Thiển Giáng đều hạ quyết tâm xem náo nhiệt, núp xa như vậy, về cơ bản không thể nào bị Yêu vương nhìn trúng, sức nặng của bản thân tới đâu, trong lòng chúng ta vẫn hiểu rõ.

“Chỉ cần ai có thể đốt được ngọn đèn chí bảo Huyền Dạ Linh Lung của Yêu giới này, thì người đó sẽ là Yêu hậu tân nhậm!”

Đang mãi cười đùa, tiểu lão đầu trên lầu đã bắt đầu tuyên bố quy tắc tuyển phi, tương đối đơn giản, đơn giản tới nỗi làm người ta giận sôi - chỉ cần đốt được cái đèn lồng trong tay Yêu vương là xong.

Một cơn gió nhẹ thổi lùa qua, xốc lên từng lớp màn sa, bàn tay tuyệt đẹp sau bức màn lại thò ra, rũ xuống một chiếc đèn lung linh thấu sáng. Chiếc cung đặng do rất nhiều con sứa trong suốt hợp thành, khe khẽ rung động hết như chiếc ô trong suốt, bên xúc tu còn bao quanh vàng sáng như cầu vồng, mềm mại lại mỹ lệ, không phụ với cái tên Huyền Dạ.

“Thứ đó đẹp quá!” Thiển Giáng kêu ré lên bên tai ta: “Ta phải bảo Long lang làm cho ta một cái, Đông Hải có nhiều đồ chơi này lắm!”

“Cho xin đi, tỷ cũng đâu có yêu pháp.” Ta chưa từng thấy loài sứa nào vẫn còn giữ nguyên xi vẻ đẹp sau khi rời khỏi nước, nên nhìn tới ngây người, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: “Muốn sờ một cái quá đi.”

“Đi, muội đi đốt đèn đi!” Thiển Giáng cười mím chi thúc cùi chỏ xô ta lên: “Thành Yêu hậu là có thể danh chính ngôn thuận chiếm làm của riêng.”

“... Không được.” Ta bịn rịn nhìn ngọn đèn Linh Lung, gục đầu đau khổ: “Muội không thể làm chuyện có lỗi với Lam ca ca.”

“Muội tưởng có thể được chọn thật à!” Thiển Giáng cười lẩn lộn, nhéo mặt ta: “Đứa ngốc!”

“Cho qua đi! Nhường đường chút!” Có người vội vã chen qua hai chúng ta, nhìn kỹ lại, thì hóa ra là sư tỷ đồng môn, Cỏ Lau tiên tử và Tường Vi tiên tử. Bên cạnh nhón nháo dần lên, bất tri bất giác đã có rất nhiều tiên tử xếp hàng đứng ngay ngắn, lần lượt chờ khiêu chiến với ngọn đèn Huyền Dạ Linh Lung.

“Không phải họ thích Thiên Thanh sao?” Ta nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc trong đám tiên tử đang xếp hàng, không dẫn được kinh ngạc, buột miệng kêu lên.

“Xí, muội ngốc chứ người ta đâu có ngốc!” Thiên Giáng chọc đầu ta: “Thánh quân đại nhân vạn năm lãnh tâm lãnh tình, chính là tảng đá có ử cũng không nóng nổi, ai có thể giao trái tim cho ngài ấy cả đời được chứ? Mặc dù Yêu vương người ta còn trẻ tuổi, nhưng lại công thành danh toại, quyền thế ngất trời, hôm nay y khoa chiêng giồng trông tới đây đòi vợ, còn xuống tay mạnh bạo lột đường đẹp bỏ chường ngại cho vợ sắp cưới, hỏi có tiên tử nào không muốn gả đi? Biết gánh vác biết suy nghĩ, còn biết thương người, đây mới là bạch mã hoàng tử đúng nghĩa!”

“Nhưng, nhưng tới hình dạng Yêu vương thế nào họ còn không biết...” Ta nhớ tới nửa bản mặt cua vừa rồi, dạ dày bỗng dựng không nhìn nổi trào lên a-xít pan-tô-te-nic: “Hắn đeo mặt nạ, chỉ chịu lộ ra nửa mặt, lỗ đầu xấu như ma lem thì sao?”

“Bên ngoài thịnh truyền Yêu vương thuở nhỏ tuyệt sắc khuynh thành, để tránh gây ra phiền toái mới mang mặt nạ.” Thiên Giáng nhún nhún vai ra vẻ chẳng hề quan tâm: “Hơn nữa dù chỉ nhìn được nửa mặt, cũng có thể đoán đây tuyệt đối là một người đẹp đỉnh cao.”

“Chưa chắc chưa chắc.” Ta lập tức lắc đầu không đồng tình.

“Muội muội ngoan à, muội đừng ngốc nữa.” Thiên Giáng quay qua nhìn ta, bộ dạng hận không thể rèn sắt thành thép: “Yêu vương vừa có tiền lại có quyền, gả qua đó rồi sẽ dưới một người trên vạn người, dù y có hơi xấu một tý thì có liên quan gì? Ta đoán chừng người muốn trở thành Yêu hậu trong toàn bộ Tam giới này, không phải một ngàn cũng hơn một vạn!”

Cứ như để kiểm chứng lời của Thiên Giáng, trong đám đông bỗng nhiên có người giơ tay lên lấp bắp: “Xin hỏi...”

“Chuyện gì?” Lão đầu trên đài hình cung đang kiểm kê nhân số, nghe vậy thì ngừng lại một lát.

Người giơ tay chính là một tiên quân mặt trắng, mặc bạch y, mũi nhỏ miệng nhỏ trông hết sức yếu đuối mỏng manh. Chỉ thấy hắn thẹn thùng một lát, cuối cùng quyết định cắn răng nói: “Xin hỏi nam tử có thể tham gia tuyển phi không?”

Ầm một tiếng, cả đại sảnh cười toáng lên, Thiên Giáng đang cầm một ly nước trái cây uống, nghe thấy câu này thì phụt một cái phun hết ra ngoài.

“Mẹ của con oi, không hồ là học giả qua Hà Lan giao lưu học hỏi!” Thiên Giáng vừa lau miệng vừa giơ chân: “Bạch Lộ⁽²⁾ tiên quân này hôm nay cũng quyết đánh cược một ván.”

Mọi người dưới đài còn đang cười ngặt nghẽo, lão đầu gầy nhom lại lộ vẻ khó xử: “Chuyện này...”

“Nếu Yêu vương đại nhân đã luôn miệng tung hô tình yêu chẳng phân biệt chủng tộc, vậy tại sao khi tuyển phi lại phân biệt giới tính?”

Mặt Bạch Lộ tiên quân đỏ tới mang tai, tiến lên một bước, vẻ mặt khảng khái hiên ngang: “Bạch Lộ nhất kiến chung tình với Yêu vương, phần tình cảm này chân thành tha thiết kiên định như bàn thạch, ta tự thấy tình cảm của mình không thua kém bất kỳ ai ở đây, các người dựa vào đâu mà cười nhạo?”

Mọi người thấy hấn phát ra lời lẽ chính nghĩa thì đều ngậy ra tại chỗ, tiếng xầm xì cũng dần lắng xuống.

Khi cả đại sảnh đều lặng im phăng phắc, thì chợt nghe trong màn che lầu hai vọng xuống một tiếng cười nhẹ.

Nhẹ vô cùng, nhẹ đỉnh cao, tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng lại siêu dễ nghe, phảng phất như tiếng đàn của Bá Nha, khoan thai êm ái.

Thế là lão đầu gầy nhom nhanh chân lùi vào sau màn.

Một lát sau khi lão bước ra lần nữa, sắc mặt đã bình tĩnh lại, tuyên bố kết quả: “Vương Thượng nói, chúng sinh bình đẳng, tình yêu không giới hạn, bất kể nam nữ, đều có thể tham gia tuyển phi!”

Trong đại sảnh lại ảm một tiếng, sôi sục hẳn lên.

Bạch Lộ tiên quân như uống phải thuốc Kim Cang liều mạnh, nhảy cẫng lên hoan hô, sau đó cấp tốc nhập vào hàng ngũ.

Mọi người nhìn nhau oán thăm, thôi thì cũng kệ hấn đi, những người còn lại ai xếp hàng thì xếp hàng, lấy số thì lấy số, cần làm gì thì làm đó.

“Nghe ta nói này, biển người muốn trở thành Yêu hậu đó, muội cho là họ đều chỉ nhìn mặt mũi thôi sao?” Thiển Giáng nhìn đội ngũ dài ngoằng, lắc lắc đầu cảm khái: “Kết hôn, chính là đầu thai tái sinh xác lập lại quan hệ xã hội, cho nên thực lực tổng hợp mới là quan trọng nhất. Cơ hội dưới một người trên vạn người, không phải lúc nào cũng có thể gặp được đâu.”

Khóe mắt ta lại phát hiện có vài tiên quân lén lút trà trộn vào đội ngũ, bèn trầm mặc không nói tiếp nữa.

Chẳng hiểu sao, trong lòng ta lại có hơi thông cảm với Yêu vương.

Những tiên tử tiên quân này, rốt cuộc là thích bản thân hấn, hay là thích địa vị tiền tài của hấn đây?

Trong đại sảnh rối ren một lúc lâu, rốt cuộc cũng dần yên tĩnh lại, đội ngũ đã cơ bản thành hình, xếp thành mấy hàng dài cong cong hình chữ S.

“Còn ai muốn tham gia tuyển phi nữa không?” Lão đầu trên đài hình cung nhón chằm ngắm nghía bên dưới.

Ta và Thiển Giáng núp trong góc, vừa cắn hạt dưa lép bép vừa đợi đoạn sau.

“Còn ai muốn tham gia nữa không?” Lão đầu không chịu bỏ qua, hỏi lại lần nữa.

“Có cần tham vậy không! Hàng đã dài lắm rồi, lão còn muốn đông thêm nữa à?” Thiển Giáng liếc bằng nửa con mắt, mở miệng càu nhàu.

Ta cũng hơi sốt ruột, lòng ngóng trông màn tuyển phi có thể diễn ra nhanh nhanh một chút.

“Xin hỏi, còn ai muốn tham gia tuyển phi nữa không?” Lão đầu kia không biết có phải là nổi lộn dây thần kinh nào không, đã biết rõ mà vẫn cố hỏi.

Không không không không... tiếng la mòi phần trung khí quanh quần trong đại sảnh, dư âm còn văng vẳng bên tai, Thiển Giáng rút cuộc hết nhịn nổi, hét lớn vào trong đại sảnh:

“Cụ ông tuyển nhanh lên giùm cái, hiện tại toàn bộ khuê nữ tiểu tử chưa kết hôn, chưa đính hôn trong Thiên giới đều xếp vào hàng hết rồi! Người không xếp hàng đều có chủ, ông cũng đừng la nữa!”

Cả đại sảnh cười âm lên, các tiên tử tiên quân còn ở lại chỗ ngồi đều gật đầu ra hiệu cho nhau, cố nén cười.

Ta nghe Thiển Giáng mắng huých toẹt ra như vậy, lỗ tai bỗng dung nóng rần lên - Lam ca ca chính là nhà chồng trong số mạng của ta sao?

Lại nghe trong màn che lầu hai vọng ra một tiếng ho khan, cả đại sảnh thoát cái lặng ngắt như tờ, im ắng tới nỗi một tiếng kim rơi cũng nghe thấy.

Do đó lão đầu gầy nhom lại thụt vào trong màn lần nữa.

Chốc lát sau, lão chậm rì rì quay lại trước sân khấu, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Vương Thượng của chúng ta nói...”

Lão đầu vượt dọc cái cổ, la lên như gà trống mắc bệnh tâm thần: “Chuyện tuyển phi, nặng ở việc tham gia! Tham dự chính là nể mặt Yêu giới! Tham dự vinh quang! Tham dự có thưởng! Hễ ai xếp hàng tham dự, đều được thưởng một trăm viên nước mắt người cá.”

Rầm một tiếng, ta lật đổ cái mâm đựng trái cây trong tay, cuống cuống đứng bật dậy.

Nước mắt người cá? Đó chẳng phải là thứ ta muốn nhất sao?

“Sao thế, động lòng với hạt châu đó à?”

Thiển Giáng là loại người thông minh sắc xảo, kéo tay ta lại, biết tỏng tâm tư của ta.

“Muội, muội, muội muốn lấy nó khảm lên mũ phượng.” Ta chỉ cảm thấy da mặt đỏ tới nhò ra máu, giọng cũng lí nhí: “Mấy viên ngọc trai mua về đều dùng hết lên khăn quàng vai rồi...”

Thiền Giác nheo mắt nhìn ta một hồi, sau đó cong khóe miệng.

“Được rồi, nếu Yêu vương nói tham dự chính là nể mặt y, thì chúng ta cứ bán cho y mặt mũi đi, theo sư tỷ xếp hàng!”

Thiền Giác vừa nói vừa kéo ta tới trước.

Ta ôm cái mặt nóng rần theo tỷ ấy trà trộn vào trong hàng ngũ, cảm cú không dám ngẩng đầu, như thể đi ăn trộm.

“Sợ cái gì, không chọn muối nổi đâu!” Thiền Giác nắm tay ta, rất chặt: “Không phải là một trăm hạt châu à, lát nữa sư tỷ tặng hết cho muối, chờ tới hôm muối xuất giá, nhất định phải xinh đẹp chói mắt cho ta!”

Ta bám theo sau lưng Thiền Giác, ừ khẽ một câu, trong lòng ngọt lịm, nói không nên lời.

Ghi chú:

1. Trên tiên còn có tiên, nghĩa khác là quả quýt dày còn có móng tay nhọn.
2. Cò trắng.